

OPENBARING 5 : 9a

Tekst: *En zij zongen een nieuw lied*

De vorige maal hebben wij verschillende zaken en woorden uit dit vijfde hoofdstuk laten rusten.

De gedachten waren toen, dat wilde ik u alleen nog even herinneren:

THEMA: HET VERZEGELDE BOEK

1. EEN ALLES-DOORDRINGENDE VRAAG

2. EEN BEKLEMMEND STILZWIJGEN

3. EEN ALLES-OVERTREFFEND ANTWOORD

En vanavond letten wij op het antwoord óp dat antwoord, namelijk op het nieuwe lied dat gezongen werd, waarmee wij dan dit hoofdstuk wensen te besluiten.

Want op dat antwoord dat gegeven is - we hebben toen stil gestaan bij het zevende vers: En Het kwam, namelijk het Lam, en heeft het boek genomen uit de rechterhand Desgenen, Die op de troon zat - op die gebeurtenis die Johannes plaats ziet vinden in de hemel, komt ook een antwoord van de kerk, van de engelen, van alle schepselen, die in de hemel, die op de aarde, die onder de aarde of in de wateren zijn.

Als wij in dat vierde hoofdstuk hebben gemerkt dat de lof en de aanbidding uitgaat naar Degene, Die op de troon gezeten is. En dat eigenlijk de liturgie wordt beheerst door de vier dieren. Zij beginnen met te spreken de lof en de heerlijkheid. En op dat spreken zegt de kerk: Amen. Dan treft het ons dat in dit vijfde hoofdstuk, als het ware, de dieren achteraan komen. Zij vallen wel voor het Lam neer met de ouderlingen, zij gaan óók wel zingen, maar in de eerste plaats wordt hier de lof des Heeren verkondigd door hen, die met citeren en gouden violen voor de troon waren, zijnde vol reukwerks, welke zijn de gebeden der heiligen.

Want in dit hoofdstuk gaat het hoofdzakelijk om de verlossing door het bloed van Christus, door Zijn offerande eenmaal aan het kruis geschied.

En daarom letten wij vanavond op het antwoord, op het nieuwe lied dat dezen gaan zingen.

OPENBARING 5 : 9a

Want het achtste vers dat spreekt van de citers en van de gouden fiolen. De citers als begeleiding van hun zang. De gouden fiolen of schalen, waar de heerlijkste geuren uit opstijgen, zijnde de gebeden der heiligen, ontstoken aan het altaar Christus en vermengd met Zijn gebed.

De troon wordt nu zinnebeeldig, als het ware, gehuld in een rook van de heerlijkheid die er opstijgt en de aanbidding, om daarmee te kennen te geven dat het Lam, hetwelk daar staat voor de troon, waardig is omgeven, ja geheel bedekt te worden met alle lof, eer en aanbidding der schepselen, als de Enige aan Wie gevraagd, gebeden, geloofd en geprezen zal worden.

Dan staat het tekstwoord er: En zij zongen een nieuw lied.

In tegenstelling dus met het lied daarvoor. Daar is ook de kerk in betrokken, maar daar aanbidt de kerk, als het ware, God in Zijn eeuwig welbehagen, de Vader, uit Wien, door Wien en tot Wien alle dingen zijn. Daar is al wel reeds de glazen zee, als kristal gelijk, maar daar was nog niet vertoond, voor Johannes, de gestalte van het Lam dat geslacht was geworden.

Maar in dat vijfde hoofdstuk gaat de lof en de aanbidding, als het ware, door Christus, om tenslotte te eindigen in God. Want hier gaat het nieuwe lied met de lof van het Lam en het eindigt met Hem, Die op de troon zit. Dan geeft het hier aan de volgorde waarlangs de zondaar, de kerk, die met en in Adam, het lied der blijdschap en der verheuging verloren heeft, hoe die kerk nu toch alleen maar in het lied kan komen door middel van het Lam Gods, dat geslacht is. En omdat het nu dáárover loopt, dáárom gaat dit vijfde hoofdstuk juist eerst spreken van het lied der kerk aangaande het Lam. En dóór dat Lam trekken zij tenslotte op tot Hem, Die op de troon zit. Om daarmee aan te geven dat het einddoel is van al Gods werken de lof des Heeren. En dat ook de Middelaar in Zijn bediening niet eeuwig zo zal blijven, zoals Hij heden nog is, als de pleitende en biddende Borg, maar dat Hij die bediening zal onderwerpen aan de heerlijkheid des Vaders. En dat Hij als Bidder zal terugkeren en dat Hij als eeuwige Zoon van God, Licht uit Licht, tenslotte zal opgenomen zijn in dat volzalige Wezen, geheel en al, voor wat betreft de roem en de aanbidding. En dat Hij naar Zijn menselijke natuur wel niet zal ophouden in eeuwigheid, want dat geheimenis blijft. Christus blijft verheerlijkt, ook naar Zijn menselijke natuur, eeuwig in de hemel. Maar dan zal Hij ook naar Zijn menselijke natuur als de Oudste Broeder en als de Eerstgeborene aller broederen voorgaan in de lof en de aanbidding van de drieënige God.

Geliefden, als wij nu een ogenblik op dat nieuwe lied begeren te letten, dan is het zo nodig om daar een ogenblik bij stil te staan: Wat is eigenlijk een lied?

Een lied, hier.

Ja, je leest wel eens van een klaagzang. Je leest ook wel van klaagliederen.

Maar, zoals het in dit verband voorkomt, dan is het ons allen wel duidelijk dat hier het woordje 'lied' een zekere blijdschap en verheuging aanduidt.

Hier is geen sprake meer van armoede en ellendigheid. Hier is geen sprake meer van 'ik denk aan U, o God, in het klagen uit de landstreek der Jordaan'.

Maar dit lied is van enkel heerlijkheid bevangen. Het is enkel lof en prijs.

Het lied is een uiting in het leven - als we het recht zien - van de ervaring der ziel.

OPENBARING 5 : 9a

Ja, je kunt natuurlijk een boek nemen. Je kunt zeggen: Wat een mooi versje is dat. Dat ga ik zingen. Dat kan. Maar, als het nu in het Woord gaat over een lied, dan wil dat dit zeggen, hetzij dat het een klaaglied of een loflied is, dat heeft de Heilige Geest gespeld in de omstandigheden van het leven. Hetzij in de nood en de armoede en in de vereenzaming, hetzij in de lof en de prijs van de ervaring van Zijn gemeenschap.

Alle andere liederen - moet je goed verstaan, in geestelijk opzicht dan; de kinderen mogen gerust een versje zingen, daar loopt het niet over - daar zegt de Heere van: Doe het getier van uw liederen en van uw luiten van voor Mijn aangezicht weg, want het is een stank in Mijn neusgaten. Waar ze voortkomen uit ons eigen ik, zin en wil. Wat betekent dat?

Dat betekent niet, zoals sommige over-godsdienstige mensen ervan maken, dat je alleen maar mag zingen als je nu een ogenblikje goede moed hebt. Dat wil de duivel wel en voor het overige wil hij Gods volk de mond snoeren. Dat is niet waar, want Luther zegt: Dan moet je júíst zingen! Maar goed, dan zal er toch de erkenning in de harten dienen te zijn, dat wát ik dan zing, in mijn koudheid en in mijn naaktheid, dat het niet mijn lied, maar het lied eens Anderen is. Zodat het in het teken staat, als het ware, van een aanlopen op de Heere, of Hij ook dat lied en dat, mijnerzijds, ongelukkig gezang zou willen heiligen en zou willen toepassen, opdat ik daardoor uitgetrokken worde uit mijn ellendige stand. Dan is dat goed.

Maar zodra het lied dus als verschijnsel van onze godsdienst zich openbaart, waarmee wij de Heere dus in een zekere zin trachten welbehagelijk te zijn en alzo de liederen van Gods Woord ons wederrechtelijk toeëigenen en het hart verre van Hem houden. Dan walgt de Heere er van. Daar wil de Heere niets van weten. Juist omdat het lied zo hoog en zo verheven is, dáárom walgt de Heere van alles wat Adam voortbrengt.

Nu, dat lied der schepping, daar ging het over, van alle schepselen, Die de op de troon Gezetene aanbaden, hoorde Johannes wel zingen in de hemel - in hoofdstuk vier - en de dieren gingen voorop, maar in hoofdstuk vijf gaat hij de sluier oplichten van het nieuwe lied. Want wel wezenlijk zal God Drieëinig eeuwig voor al Zijn werken geprezen worden, ja de stomme dieren des velds zullen ons daarin voorgaan, in het prijzen des Heeren. Maar God wordt ook dán verheerlijkt, wanneer Hij, Die alle dingen wrocht om Zijns Zelfs wil, alle knie voor Hem doet buigen en alle mond doet belijden dat Hij God is en niemand meer. Maar dat uit de harten en van de lippen gewrongen lied is nog geen zaligheid. Want het is een groot verschil, of dat de schepping en alle schepselen, in de hemel en op de aarde, het redeloos gedierte heden, en ook alle mensen eenmaal in de dag der dagen zullen móéten erkennen dat Hij alleen lof waardig is en dat Hij alleen God is en dat Christus alleen de Weg is. Dat is een groot verschil, of dat de nood en de ervaring van mijn volkomen nederlaag, dat het Lam overwonnen heeft, mij, in mijn boze vijandschap en in mijn verlating dwingen om te erkennen en om, als het ware, in een lied te moeten getuigen: Gij hebt overwonnen, zoals God in Zijn ganse schepping Zijn eer zal behalen. Dan is dat toch nog niet het níeuwe lied.

En daarom is het zo nodig om daar een ogenblik met elkaar op te letten.

Want in de schepping werd een lied gezongen ter ere van de Vader, de Zoon en de

OPENBARING 5 : 9a

Heilige Geest. De stof voor dat lied had God in onze harten ingeschapen. We begeerden altijd te zingen. Dat wil niet zeggen dat Adam en Eva altijd met hun mond zongen - ze zullen ook wel eens gepraat hebben - maar hun hart was altijd bereid om te zingen een lied, dat lied van Gods wijsheid, almacht en deugden in het werk der schepping geopenbaard in alle gaven, hun van Zijn hand geschonken en toegemeten. Daar was dus rijke stof in dat Beeld van God, waarin zij wandelden, om Hem te prijzen en te verheerlijken. Toch was dat maar eensdeels een níeuw lied.

Want als wij spreken van een níeuw lied, dan was het in die zin wel nieuw dat daarvoor waren geen mensen geweest die de Heere liederen zongen. Toen was God er alleen. Maar het was ook weer geen níeuw lied, in die zin was het een oud lied - ik wou haast zeggen: Het was een vanzelfheid, een vanzelfsprekend lied. Zij waren de harpen waar al Gods werken in speelden. De harp was er, de wind waaide, God was tegenwoordig, en die wind beroerde de snaren, die tot de lof geschapen waren. Dus dat was wel een nieuw lied. In die zin waren er nog nooit mensen geweest die de Heere een lied gezongen hadden. Maar het was tegelijk een vanzelfsprekend lied en dáárin was het ook een oud lied, dat God de eer ontvangt van al Zijn werken, van de schepping, van de levende en de levenloze dingen, van mens en dier, van boom en plant, van alles. Dat was, als het ware, in hun natuur ingeweven. Dat konden en wilden zij doen, dat lied.

Dat hebben wij verspeeld.

En nu zijn wij zo diep-ongelukkig geworden dat een lied te zingen is er niet meer bij. En je kunt zeggen: Ja, maar wij moeten toch zingen?

Wij hebben niets meer te moeten.

Want de Heere zegt in Zijn Woord dat wij zangeloze mensen zijn geworden en dat wij Zijn beeld en Zijn heerlijkheid derven. In dat opzicht is alle vreugde onzinnig. En wat maakt de blijdschap? Want zij raakt niet tot de springader des levens, tot God Die ons geschapen heeft.

Dat is dus een verloren zaak. Daar hoeft je nóóit meer aan te denken. Je hoeft nóóit meer een zangvereniging op te richten met in de reglementen 'tot eer van God'! Want het is er niet meer bij. Je hoeft geen één vereniging een masker op te dragen of een stempel te geven, alsof God daar nog een plaatsje in had. Het is er niet meer bij! Adam heeft het radicaal verloren, geheel en al. Hij zingt nog wel. Ja, met Lamech zingt hij zijn vloekliederen: Ik sloeg wel een jongen dood om een buil en een man om een wonde. Wie Kaïn slaat zal zevenmaal, maar wie mij slaat zal zeventigmaal zevenmaal gewroken worden. Hoort, gij vrouwen van Lamech, Ada en Zilla. Zulke versjes zingt Adam nog. Tegen God in zingt hij zijn eigen wraaklust. Zijn eigen diepe val en dood zingt hij uit met een vrolijk gezicht. Het zwaard in zijn hand. Zo is het verloren.

Het oude lied zijn we kwijtgeraakt. Het lied om als schepping Gods Hem te bewonderen in Zijn werken zijn we verloren.

We zeggen het wel, we zijn wel onder de indruk misschien van de natuur, maar we kunnen in die natuur niet meer zoals Adam en Eva de Heere vinden, in het suizen der wind in de bomen.

Dat zijn wij verloren.

Zondaren zijn wij geworden.

OPENBARING 5 : 9a

Daarom zal het een belangrijke zaak zijn om te weten hoe dat hier sprake kan zijn van een NIEUW lied. Tegenover het lied dat wij verloren hebben en dat we straks wel in onderwerping en machteloosheid zullen moeten bekennen, dat Hij overwonnen heeft. Maar, niet het lied van goeder harte. Niet het NIEUWE danklied in de mond.

Geliefden, nu zou ik haast zeggen: Als je dat wel eens in je leven hebt mogen ervaren, dat kan de Heere geven, dat je dat mag ervaren, dat de Heilige Geest dat in je ziel je bekend maakt, dat je nu als zo'n vreselijk monster over de aarde gaat, die tot over zijn oren begraven ligt in de weldadigheden Gods, in alles. En dat je nog niet één ogenblik God, je Schepper, daarin nu kunt eren. Als het verkeerd gaat dan kan je Hem wel vloeken. Dan kan je de Heere wel uitschelden. Dan kan je wel brommen. Maar, om nu in de voorspoed en de weldadigheid te zeggen: Wie ben ik en wat is mijn huis? Daar kan je in der eeuwigheid niet komen. Daar kan een vroom mens niet komen en een goddeloos mens niet komen, een kerkmens niet en een werelds mens niet. Daar kan een mens die goed zingen kan en een mens die niet zingen kan niet komen, geen van allen. En dan kan die lieve Geest ons daaraan zo ontdekken, dat je in een ogenblik ervaart, wat ben ik toch een ongelukkig mens. Wat is dat beest in de wei en dat vogeltje in de lucht gelukkig. Want ik ben geen mens meer. In die zin niet. Ik ben minder dan een beest. Want een os kent zijn bezitter en een ezel de kribbe zijns heren, maar Mijn volk kent Mij niet. Dat is erg. En daar kan een mens overheen praten in zijn leven, maar dat is erg. Dat wij nu tot dat doel, waartoe Hij Zijn schepsel schiep, om Hem te kennen, te prijzen en te verheerlijken, in geen enkel opzicht aan beantwoorden. In tegendeel! Dat we in plaats van de lof, de vloek en de stank brengen. En dat we daarbij nog zo goddeloos zijn, dat als die walmende kaars van ons leven tenslotte uitgebrand is en uitgedoofd we dan de Heere proberen te gebruiken om Zich over de walm te ontfermen. Zo is Adam nu geworden. Zo laag, zo gemeen.

Als je dat nu gelooft, van harte, dan heb je ook belang bij een ander lied. Dan ga je uit het Woord bemerken, bij profeten en psalmdichters, dat die mensen, dwars door alles heen, door nood en door dood, voorspoed en tegenspoed, leven en sterven, hebben aangevangen aan een nieuw lied. Een nieuw lied. En dat je zegt: Wat zijn die mensen gelukkig geweest. Ze klaagden wel. Ze schreeuwden wel. Ze namen zichzelf wel waar als een uitgedroogde zak in de rook, die al zijn sappen had verloren. Maar, ze zongen ook van het nieuwe lied: Wat vreë heeft elk, die Uwe wet bemint. Ze zongen: Dan zal ik mij niet schamen, noch Uw daân, uit slaafs ontzag of dwaze vrees verhelen. Ze klaagden over hun afdwalingen: Eer ik verdrukt werd. Maar ze zongen ook: Hoe lief heb ik Uwe wet, zij is mijn vermaak en mijn betrachting de ganse dag, ja, ze zijn mij gezongen ter plaatse mijner vreemdelingschappen. Dan kan je wel eens zo in het Woord lezen en zeggen: Tjonge, jonge Hoe kom ik, akelige, ellendige, lege zondaar, er ooit om dat te zingen? Zijn lof zelfs in de nacht? Misschien doe je je best wel, dat je zegt: Ja, ik moet meer zingen. Misschien zeg je tegen de jongens: Nou ja, speel nog eens een versje. Ja, en ondertussen is het in je hart: Bah, dit volk nadert Mij wel met de lippen, maar het hart houdt zich verre van Mij. Dan schaamt je jezelf voor je zingen, voor alles wat je daar nog in doet. Je komt er niet, hè? Je komt er niet in eigenlijk. Je voelt, je staat erbuiten,

OPENBARING 5 : 9a

buiten die zangers en zangeressen. En dan kan je wel gaan zeggen: Ja, maar straks in de eeuwigheid dan zal het toch anders zijn. Ja, als het hier niet anders wordt, dan wordt het in de eeuwigheid ook niet anders. Zo moet je het bedenken. Je moet bedenken, als het op aarde niet anders wordt, dan wordt het in de hemel ook niet anders. Want dat is ook een list, om alles te verschuiven naar de toekomst. Maar de aarde dan? Zal het dan een vreemde zaak zijn, wat eenmaal geschiedt zal in de eeuwigheid? Of zullen wij de tonen van dat lied hier op aarde leren aanheffen?

Dan zeg je: Hoe kom ik er nu in?

Dat zou ik nu eens graag heel eenvoudig willen zeggen.

Dat zou ik zo graag u op het harte binden.

Daar kom je nooit toe!

Ik geef u de verzekering, je kunt de hele hemel afspeuren en de aarde en alle dingen, je eigen hart. Je komt er nooit!

Want in de beste zelf zal je een dode vlieg vinden, die de zelf des apothekers doet stinken en opwellen, also een weinig dwaasheid de man die overigens kostelijk van verstand is. En dan ga je al. Je komt er niet. Je kunt de wortel niet vinden, de aanblazing tot dat lied. Begrijp je? Want als er blijdschap is of droefenis, dan heeft dat een reden, een achtergrond. En je voelt, ik kan me niet in een bocht wringen, dat ik eens waarachtig blij ben. Ik kan me ook niet in een corset dwingen dat ik nu eens echt bedroefd ben over mezelf. Geen van beiden.

Hoe komt een mens daar nu in?

Hoe doet de Heere dat nu?

Dat doet de Heere om hem dat te leren geloven, dat hij met heel zijn - wat een ander misschien noemt - goede gedrag een vervloekte zondaar is. En dat hij aan Gode dat lied niet meer toe kan brengen. En dat het bij hem alles, altijd, is verkeerdheid en verdraaidheid. Dat leert de Heere. Dat gaat hij ook geloven. Dat ervaart hij ook. Dat is eigenlijk de praktijk van zijn leven. De meest ongelukkigste stumper vindt hij nog een Godlover, bij zichzelf vergeleken. Dat vervult hem ook, waar hij leeft onder het dierbare Woord Gods, bij ogenblikken met een diepe walging, met een gevoel van afgrijzen. Dat hij nu daarin zomaar kan blijven bestaan, in die stand? Dat hij zich niet doodweent voor God. Dat hij Hem niet prijst, dat geeft hem een walging. Dat hij even zo vrolijk voort kan gaan, zonder dat hij sterft van ellende. Dat geeft hem een walging. Ja, hoe meer - en ik druk het expres zo uit, omdat ik niet gaarne begeer dat u tien, twintig jaar aan de linkerzijde bezig bent, dat gun ik u niet, en daarom noem ik het alles nogal heel kort samengevat, begrijp je. Want je hebt mensen, die als ze tachtig jaar zijn, er nog niet achter zijn, omdat ze zichzelf daarin stijven en in het onderwijs nooit tekst en uitleg krijgen hoe dat nu is, in alle eenvoudigheid. Je kunt wel eens een term noemen, en zeggen: Als een mens tot God bekeerd is, en als een mens dit. Maar daar heb je zo weinig aan. Het gaat erover: Wat doet God dan? Opdat er niet troost zou zijn in uw bevinding, maar dat de troost zou komen te liggen in de Bron van alle troost en leven. En dat is zo noodzakelijk, dat onderwijs.

Als je nu leeft onder het Woord, en de Heere opent je oren daarvoor en je hart, dan zeg je: Ja, wat ben ik toch een gruwelijk mens, een walgelijk zondaar. Dan kan je

OPENBARING 5 : 9a

zeggen, dat je nu in je beste verrichtingen - wat de mensen de beste verrichtingen noemen - dat je voor God nog vervloekter bent - in je heilige verrichtingen, zoals men pleegt uit te drukken - dan in je gewone verrichtingen. In je gewone leven, met je kinderen, met je vrouw, met je vader, met je moeder, ben je nog niet zo vervloekelijk als in je godsdienst. Daarin is een mens het vloekwaardigst. Daarin is hij het akeligste en het afschuwelijkste. Dat ga je dan geloven.

U zegt: Daar ben je er niet mee uit.

Nee, maar wat is nu het eigen werk Gods, zoals de Heere nu in de gemeente gaat wonen en werken in de harten?

Hij gaat je oren openen voor het dierbare Evangelie der zaligheid. Dat heb je altijd dan wel gehoord, maar opeens wordt dat, voor u, oude liedje - dat je zegt: Dat weet ik nu zo langzamerhand wel - wordt een NIEUW lied. Er is iets nieuws in: Het geldt u! Wat hoor je nu?

En, jaren geleden - het komt me nu ineens voor de aandacht - hebben we daar eens met elkaar bij stilgestaan: De grondslag van dat lied. Toen we stilstonden bij: En als zij de lofzang gezongen hadden, gingen ze uit naar de Olijfberg.

Nu wil die trouwe God toch geloofd en geprezen worden, eeuwig. Dat wil de Vader. En de Vader eist het, met eerbied gesproken. Hij eist Zijn eigen eer, Zijn eigen werk. En wij? Bij ons is niets meer te halen. En toch wil de Vader het halen bij het schepsel dat Hij geschapen heeft, bij de mens die Hij naar Zijn beeld geschapen heeft. Hij wil het halen. Hij wil niet die vloeken en die afkeringen horen en die ellende, maar Hij wil Zijn lof horen, Zijn eer. Zelfs in de nacht. Hij wil dat ook horen in de stand waarin we ons heden bevinden, al zijn we gevallen, al zijn we verloren, geeft dat ons geen recht om Hem niet te eren. Dat geeft ons geen recht. God heeft alle recht.

En nu heeft Zijn rechterhand iets NIEUWS op de aarde geschapen. Iets NIEUWS.

En nu komt daar een Mens, geworden uit een vrouw, geworden onder de wet. En wat zegt die Mens? Ere zij God! En die wet zegt: Ere zij je naaste. Liefde! Geen gemompel. Geen gedreun. Nee. Van ganser harte een lied voor God en een lied voor je naaste. Dat zegt de wet. Daarin is de wet samen te vatten: Een lied op Gods eeuwige wezen en op het schepsel dat Hij geschapen had. Dat was het werk. Hij is geworden ónder die wet. En Hij was een waarachtig mens en een rechtvaardig mens, maar met onze zwakheid omhangen. En nu moet er in Zijn leven een lied zijn.

En, hoor eens, geliefden, dat is de spil waar het om draait, echt waar, daarom hoop ik zo, ik breid de stof misschien een beetje uit, maar ik wilde het hoofdstuk besluiten met een ernstige gedachte, eigenlijk, over het lied. En volgende week is het dankdag, dan kunnen we daarna, zo de Heere wil, weer met een nieuwe stof vervolgen. Maar, dat wilde ik zo gaarne dat u de grond van het weldoen op zou mogen merken in uw zielen. Profijtelijk in ons leven.

En nu gaat die lieve Geest door de prediking van het Woord die Mens Christus, die Zoon des mensen, die tegelijk waarachtig God, maar die arm geworden is, ons noemen. Gaat Hij ons prediken, voorhouden. En dat is zo'n scherpe, dat is zo'n allesdoordringende boodschap. Want, waar we misschien nog wankelend stonden, met de gedachte: Hoe valt het uit? daar snijdt dat Evangelie al onze liederen als onrijpe druiven af. En daar werpt het dierbaar Evangelie het allemaal op één hoop.

OPENBARING 5 : 9a

Door de onderwijzing. Door het getuigenis des Geestes. En dan ga je horen van die Borg en Middelaar, die Mens en God tegelijk is, in enigheid des persoons. Dan ga je je afvragen: Kan Die zingen? En dan moet je zeggen: Eigenlijk niet. Hij had geen reden om te zingen, want Hij kwam in onze, van God vervreemde, staat, in de staat der vernedering. Hij kwam zo als een waarachtig mens dat Hij ook niet vanzelf een lied zong, zoals in het paradijs - let goed op, hoor! - maar dat Hij in gebed en worsteling, aanvechtingen des duivels en van de mensen en van Zijn discipelen, in die strijd, waarin eigenlijk alles over en tegen Hem op kwam, geen reden zou hebben om te zingen. En toen heeft Hij in die staat gezongen! In die vernederde staat kan je door het hele Evangelie heen een lied vinden. Vooral als je Johannes leest. Daar lees je het lied aan de Vader. Hij eert de Vader. Indien Ik van Mijzelf spreek, zo is Mijn getuigenis niet waarachtig, maar Ik spreek en Ik zoek de eer van Mijn Vader, Die in de hemelen is; gijlieden zijt het die de eer der mensen zoekt en de eer der mensen liever hebt dan de eer van God, maar Ik ...

Jongens of meisjes, dan ga je luisteren. Want dan zeg je - al weet je het verhaal misschien wel, de historie - dan gaat daar nu je zaligheid vanaf hangen, je eeuwig wel of je eeuwig wee. Want dan ga je geloven: O, daar staat de Plaatsbekleder, de Borg en de Middelaar. En nu hoor je Hem zingen. En aan het eind van Zijn leven in de donkerste ure, met het kruis dichtbij en de Godsverlating, nadat Hij, als het ware, daar Zichzelf op die tafel zag liggen, verbroken en vergoten, slaat Hij het boek op en Hij zingt het groot Hallel - Psalm 113 tot en met 118. Hij gaat zingen. Dat was de lofzang. En in dat lied gaat Hij beginnen: Niet ons, o, Heere, niet ons; of, Gij, 's Heeren knechten, looft den Heere. En Hij gaat zingen: Uw Naam alleen geev' eer. Hij gaat zingen: Ik heb lief, want Hij hoort mijne stem, mijn smekingen; ik was benauwd; ik vond benauwdheid en droefenis, maar riep de Heere aan in mijn nood. Daar heb je het nieuwe lied.

Het lied dat daar gezongen is, zo had nu nog nooit één Adamskind God meer geloofd, God geëerd. In zulk een vernedering en toch, des Vaders lied zal Ik zingen, zelfs in de nacht.

En als je dan die mensen zo ziet zitten - je kan ze in de geest wel eens zien zitten - die Petrus, Johannes, Jakobus, Filippus, Thomas, allemaal met hun eigen karakter, hun eigen zwakheden en gebreken, hun eigen leven, zoals ze zich openbaarden menigmaal. De één was zwaarmoedig, de andere was overmoedig en een derde was kleinmoedig, maar je kunt ze zo getekend vinden in het dierbare Woord. En dan zie je die mannen daar allemaal zitten aan de tafel. En de Koning zit erbij. En overal in Jeruzalem zingen ze deze nacht, want het is Paasfeest. En de liederen worden opgeheven. En in de paaszaal wordt het lied gezongen op de rechte wijze, temidden van die overslaande en schorre stemmen van die mannen die daar zijn, klinkt zuiver in de oren des Vaders het nieuwe lied. Hij hoort daar voor het eerst de Mens Zijn lof verkondigen, met afzien van Zichzelf, de lof des Heeren in de nacht.

Dan gaan ze pas uit, de berg af door het Kedrondal naar de hof van Gethsemané. Dan is de schuld, de vloek, het oordeel over dat ellendige Adamskind, wat nochtans door God uitverkoren was, gedragen. Dan heeft de Vader daarin verheerlijking ontvangen, voor het eerst van een Zanger, Die God alleen op het oog had.

OPENBARING 5 : 9a

Nu, dat ga je nu horen in het Woord, door de Heilige Geest, in de prediking.

En wat dan?

Dan word je, wat jezelf betreft, nog een veel walgelijker mens. Maar, daar breekt iets in het harte des zondaars, wat hem niet alleen vernedert, wat niet alleen zijn hoogte terneer werpt, maar iets anders ook. Iets van lof en dank. Iets van verwondering. Och nee, het haalt het niet bij het lied van de Koning, dat niet, dat nooit. Dat is er maar Eén geweest. Maar dóór dat lied van de Koning hoor je daar opeens een arme ellendige stamelen: Heere, is dat nu waarachtig waar? En God zegt: Dat is waar! En hij gaat zingen. Ja, iedereen op zijn eigen wijze, misschien, maar, daar komt iets in dat leven terug wat wij totaal verloren hadden. Maar dan komt het niet terug krachtens schepping, zoals het in het paradijs eigenlijk was, maar het komt terug door Gods hér-schepping. Om en uit Christus komt het terug. En nu gaat hij zeggen in zijn leven, in zijn arme ziel: Heere, U bent de lof waardig. Ik heb altijd mijzelf bedoeld met zingen en met niet-zingen ook - als ik niet zong bedoelde ik mezelf en als ik wel zong, dan bedoelde ik ook mezelf. Maar, U bent de Zanger. Dat is nu een lied.

Dat je geen zanger bent, dat is een geheim. Ik hoop dat wij het mogen verstaan. Maar dat klinkt de Vader nu zo recht in de oren, als die zondaar, met eerbied gesproken, zanger-af is. En dat is de lofzang op de Zoon, als hij gaat zeggen: Gij zijt geslacht, Gij zijt het Lam. Want Gij hebt dat nieuwe lied gezongen. En Gij geeft opnieuw een danklied op de lippen. Velen zullen het zien en U eerbiedig hulde biên.

En zij zongen een nieuw lied vanwege de waardigheid van het Lam. Vanwege de eer en de heerlijkheid die Hem alleen toekomt tot in alle eeuwigheid.

Hoe gaat dat?

Dat gaat door alles heen. Dat kan je niet bekijken. Nou kan je echt niet zeggen: Ik ben begonnen in 1935 of in 1940 of in 1950 en ik ben nu op de helft of op regeltje nummer zoveel. Nee, dat kan je niet zeggen. Want, ik zal het u anders zeggen. Dat gaat nu door alle tegenstrijdigheden heen. Dat gaat nu dwars door ons onmogelijk ellendig, dwaas, verkeerd optreden heen. Góð legt het lied op hun lippen, waar ze het het allerminst verwachten. Dáárom, waar ze dat verstaan, daar komt een heilgeheim openbaar, daar valt alle moeten, alle plicht, alle eis van hun schouders af. Daar zien ze dat er Eén móést, dat er Eén geëist werd, dat er Eén gedrukt werd. Dat gaan ze geloven. Nu is van hen alle eis af. Als een last valt het hen van de schouders. Dat ze zich nu niet meer in duizend bochten hoeven te wringen. Want het kan niet en het kan nooit! Maar dat Hij het nu zegt: Kinderen, hiertoe heb Ik u geformeerd, gij zult Mijn lof verkondigen. Dan zal het waar zijn ook.

Zie je het niet?

Daar hangt het niet vanaf!

Doe je het niet, in je waarneming?

Wat weet gij daarvan?

Zegt gij: Kon ik daar komen.

Gij kunt daar niet komen, God bréngt er Zijn ellendigen in Christus. Hij brengt ze er.

Ja maar, hier in de tijd

Hier in de tijd maakt Hij het Zelf waar in hun leven, onverwachts en ongedacht.

OPENBARING 5 : 9a

Maar wat op aarde niet aanvangt, gaat in de hemel niet verder. En daarom wilde ik u erop wijzen. Ten spijt van onze boze inslag, want ik weet, wij leven altijd in de tenten der dienstbaarheid, tot onze laatste snik gaat het maar door. Het gaat almaar door. Als Abraham een feestmaaltijd aanricht ter gedachtenis aan Izaks geboorte, dan lacht Ismaël. Maar dat gaat nu heel het leven door. En ik weet, je leest dat van Huntington - ergens, ik vertel het misschien niet zo goed, want het is al een tijd geleden - maar ja, kleingeloof, je had mensen, de één had een waterhoofd, daar was geloof ik, niets aan te doen, die bleef heel zijn leven met een waterhoofd zitten, dat kwam allemaal door de verkeerde baaksters. En zo had je ook kleingeloof, die was ook erg mishandeld, maar daar was nog wat aan te doen met goede zorg. Maar dan komt er een tijding dat kleingeloof gaat trouwen met Mara. Mara uit Hagars tent. En de rentmeester - of de herder, dat weet ik allemaal niet zo goed meer - is er ook bij genodigd. Dat is heel wat als die arme kleingeloof met Mara gaat trouwen, bitterheid. En dan komt hij daar in de tent terecht. Doëg, de Edomiet, loopt daar ook ergens in de buurt uit te kijken, die komt de herder ook nog tegen. Maar dan komt hij op het gezelschap, kleingeloof was wel een arme man, maar hij had toch de tonen van het nieuwe lied leren zingen, en de herder is er ook bij en die houdt de zaak goed in de gaten en dan zitten ze kwaad te spreken van de Koning. Dan zegt hij: Maar hoe was het nu met kleingeloof? Deed hij daar ook aan mee? Nee, hij deed niet mee. Zo af en toe zag ik, als ze zo kwaad van de Koning spraken, dat er een traan over zijn gezicht liep. Ja, hij was niet in een best gezelschap. Het ligt me nog vaag bij dat toen hij eruit gehaald werd, kleingeloof, op die dag, dat kleingeloof binnengehaald werd, dat Mara haar hoofd in de strop stak en maakte er een eind aan, aan het leven. Toen was kleingeloof er ook vanaf.

Maar in die tent werd het lied gesmoord. En dat geslacht leeft volop, hoor.

O, dat volk stuurs van aangezicht en zwaar van tong, dat onverstaanbare volk, die hetzij door de bedekking in hun leven of doordat ze nooit waarachtig zondaar werden voor de Heere en ook nooit waarachtig verwonderd zijn geweest, die altijd bezig zijn, in die stand, om te slaan, om te bedekken. En waar nu een arme zondaar blij mee wordt, gaat bij hen de duvel erin. Waar de arme zondaar verheugd wordt bij kinderstemmen en denkt aan het Woord: Uit de mond der kindertjes en zuigelingen hebt Gij U sterkte gegrondvest, daar vergrimmen zij. Dat is niet best.

Zo kan ook door allerlei dingen dat de stand zijn waarin een mens leeft.

En toch Door alles heen maakt de Heere het met Zijn ellendigen waar.

Dus, kijk dan dat na in je leven en zegt: Ze zongen een nieuw lied. Het oude lied verloren. En het ouwe liedje van ons: Wijk van mij, ik heb aan U geen lust. Om de fluittonen van hem, noch de klaagzangen te horen. Dat houdt ook op. En daar krijgt hij een oog op Hem, Die Godvruchtige Zanger, Die het gedaan heeft. En dat is van zo'n kracht, dat is van zo'n waardij, daar wordt nu die dove kool door aan het gloeien gebracht. Daaruit gaat de kerk nu zingen, maar dan ook daaruit alleen. Want dan vindt de ziel, gelijk Lodenstein zegt: Zonder einde geeft U lof, Jezus ons de rijkste stof. Dat wordt de springbron, het centrale middelpunt voor de ellendige zondaar. Hem, Hij is waardig te ontvangen alle lof, alle eer en alle aanbidding. Gij hebt ons Gode gemaakt tot koningen en priesteren en we zullen als koningen heersen op de aarde.

OPENBARING 5 : 9a

Daar komen wij niet allemaal meer op terug. Het gaat vanavond alleen over het lied. Maar zij roepen met grote stem, zie je daar de kerk vertegenwoordigd in de ouderlingen, met daarbij de dieren en daaromheen de engelen, de duizend maal tienduizenden, de miljoenen met alle schepselen in de hemel en op de aarde, ziet en zal zien, hetzij ten oordeel of ten voordeel, de lof en de aanbidding van het Lam, van dat dierbare onbestraffelijke Lam. Hij is waardig te ontvangen van de Vader de kracht om het boek te dragen en zijn zegelen te openen. Hij is waardig omdat Hij geslacht is, de rijkdom om Zich te bekleden met armen uit genâ. Om te ontvangen het loon op Zijn arbeid. Waardeloos in zichzelf aangemerkt en waardeloos in de ogen der mensen, want God nam het beste niet, maar voor Hem waardig, zodat Hij Zijn dierbare bloed de rijkdom. Hij mag Zich verzadigen, Hij mag rijk zijn met lammen, blinden en kreupelen. Maar straks ziet Johannes Hem ook met een verheerlijkte schare die Hij de Vader zal voorstellen. Hem zij de rijkdom. Hem zij de wijsheid om door Zijn Goddelijk beleid de inhoud van dat grote boek van Gods raadsbesluit uit te voeren naar Gods eeuwige raad. Om met Goddelijke wijsheid bedeed, als de verheerlijkte Zoon des mensen, Zijn wil te doen op een ver boven ons verstand gaande wijze. Hem zij de sterkte. De sterkte, om wanneer dat boek en deze rollen zich gaan ontrollen, als de machtige alles onder Zijn voeten te houden, de hemel en de aarde, de duivel, de dood, de zonde en de genade, alles vast te houden. Zo'n sterkte dat Hij daar die jammerlijk verloren zangers en zangeressen vasthoudt in Zijn eeuwige liefde en zegt: Zing eens, Zing voor Mij één van de liederen Sions; en zij namen hun citers en zij zongen een nieuw lied. Nee, ze vonden die aanleiding niet in de bomen en in de planten en in de sterren, maar de aanleiding vonden zij in het Lam, de Enige Zanger. En ze zingen. Ze zingen omdat Hij ze in Zijn handen houdt met Goddelijke kracht, bevend, hier op aarde vals, menigmaal ván de wijs. Hier zitten er soms zulke lange tussenpozen tussen de ene en de andere regel, dat je zegt: Schijnt hij nu een gebrek gekregen te hebben, wat is er aan de hand, is hij verlamd, zijn spraak, de spraak des harten verlamd? Ik hoor nooit meer wat. Ja, dat kan. Maar Hij is een sterkte toegebeden, toegezongen, toegezegend door wat in de hemel en op de aarde is, maar boven alles van Zijn Vader.

En die sterkte Gods zegt op Zijn tijd: Volgende regel, verder, Mijn kind, verder. En dan gaat hij verder, al zijn de omstandigheden er niet naar, al heeft hij geen stem, al zou hij geen zin hebben, dat maakt helemaal niets uit. Verder! En als de Heere zegt: Verder; dan komt het volgende woord er weer achteraan, op een wonderlijke wijze. Want dan gaat hij midden op zijn werk, of waar hij ook is, of zich bevindt, dat kan thuis zijn onder het eten of onder het drinken of onder het slápen. Je kunt geen bezigheid uitdenken, want een vroom mens heeft daar toch geen kennis aan. Die vroom is in zichzelf heeft daar toch geen kennis aan. Maar je kunt zo'n situatie niet noemen, maar als God zegt: Het nieuwe lied; dan gaat hij weer verder. Terwijl zijn handen in de aardappelton zitten, misschien, wie weet. Of dat het schoenensmeer overal op zijn overhemd zit. Verder! Hoe is dat dan? Dat is niet te zeggen. Blijdschap. Verheuging. Innerlijke liefdebetrekkingen. Niet in jezelf met jezelf, maar: Gij dierbaar Lam, Gij zijt waardig, ik ben erger dan een stomme hond, ik ben minder dan het kruipend gedierte, maar wat Gij reinigt zal toch niet gemeen gemaakt

OPENBARING 5 : 9a

worden, Gij zijt waardig te ontvangen de lof.

Dan ben je gevloekte, je bent een gezegende, tegelijk. Je bent een stomme hond en minder dan dat en je bent een zanger. Maar dan doet God het ook. Dan hoeft je nooit meer te zeggen: En toen bedoelde ik de Heere. Nee! Dan zeg je: Toen bedoelde de Heere mij, en Hij zei: Welaan, Mijn kind, gij kunt er niet komen in uw leven, u kunt er niet komen in deze omstandigheid, je kunt er niet komen op je ziekbedje, je kunt er zelfs niet komen als er ik weet niet wat gebeurt, dat hemel en aarde beweegt, en de hemel de aarde kust, dat je zou zeggen: Nu zal het gebeuren, hij kan er niet komen. Ik bedoel u, zegt de Koning, gij zult Mijn lof En dan gaat hij, tegen alles in, tegen zichzelf, tegen zijn boze hart, tegen zijn stomme mond, hij predikt overal de dood in. Alleen Hem, U bent het leven, Heere, zegt hij. En dat geeft hem zo'n aangenaamheid in het hart, dat hij zegt: Dan hoef ik het niet te hebben, Heere. Als ik nu zo mag wandelen, Heere, graag, tot aan de laatste snik van mijn ijdele leven. Heere, kan dat niet? Kunt U daar niet voor zorgen?

De sterkte, de eer. Dat ik dat lieve Lam mag eren, Heere, en mijzelf verfoeien? Kan dat? Zou U het mij altijd willen geven, Heere? U alleen, U loven wij; ja, wij loven U, o Heere; want Uw Naam zo rijk van eer is in Uw lieve Zoon ons nabij gekomen; om de wonderen Uwer hand vermeld. Dan schijnt de zon. Hij doet de zon opgaan in hun harten.

Ja, zeg je, maar wanneer is dat nu? Och, in de Koning is het volmaakt aanwezig. Berust daar in. Maar in jezelf? In jezelf is het nooit, maar de Heere geeft het wel te beoefenen. Maar daar moet je nu geen les van maken, dat moet je ook niet willen. Je moet bedenken: Het heeft God goed gedacht dat ze bij beurte zongen. Als de Heere je veel wil laten zingen, dan ben je veel begenadigd. Als je maar één of twee keer in je leven er maar toe komt om te gaan zingen van goeder harte: Geloofd zij God met diepst ontzag, dan is het ook goed. Want, moet je begrijpen, daar komt het niet meer op aan, op de hoeveelheid, of dat je nu in de eerste regel blijft steken of in het eerste woord. Of dat je zover meegetrokken wordt door de Heere dat je zegt: Tjonge, jonge, ik dacht dat ik er was. Dat maakt niet uit. Bij welk woord je ook blijft steken in je keel, als de adem eruit is, dat maakt niet uit. Maar, dit maakt wel uit, het vervolg is er in de hemel. De eer. De eer aan U, aan Hem, het Lam, dat geslacht is. Wat een schouwspel. Dan hoort Johannes daarin alles mede instemmen, alle schepselen, in de hemel en op de aarde, onder de aarde en in de zee. En alles wat in dezelve is, hoorde ik zeggen: Hem, Die op de troon zit.

Daar keert het terug tot God, door het Lam.

Hem, Die op de troon zit én het Lam, zij de dankzegging, en de eer, en de heerlijkheid, en de kracht in alle eeuwigheid.

En God zal zijn Alles in allen.

Dat zal Hij zijn. Daar keert het in terug, in God Zelf.

En dan roepen de vier dieren: Amen. Het is gewis en waarachtig.

En de kerk valt neer en aanbidt Hem, Die op de troon zit. Ze aanbidden Hem, Die leeft in alle eeuwigheid.

Johannes heeft er zoveel van genoten, denk ik vast wel, het zal hem afgevallen zijn, later, als hij daar weer tegen het water en het zand aan heeft zitten kijken op Patmos, het zal niet meegevallen zijn.

OPENBARING 5 : 9a

Maar, de kerk is het voorgehouden tot een troost, een lied, hét lied, het NIEUWE lied. Want dat had Adam nooit kunnen zingen. Want Adam stond in de staat der rechtheid. Dat was geen zondaar. Die kon geen lied van het Lam zingen. Als hij nooit had gezondigd, dan had hij ook nooit het lied van het Lam gezongen, want dat Lam is gekomen te Zijntijd om de eer des Vaders, die wij geschonden hebben. En dat is nu het NIEUWE lied. Dat komt niet meer uit onze schepping, maar dat komt uit Gods eeuwige genade in de Heere Jezus Christus. En het gaat op Hem terug.

Nu dan, zouden we elkaar dan niet toebidden, ik mag het graag, dat ik denk: Ja, Heere, o, dat we verwaardigd werden met dit kleine hoopske, in het verborgene, om te zeggen: Allerdierbaarste Koning. Temidden van alle armoe. Want hoe armer je wordt, hoe ellendiger, hoe leger, hoe zangelozter, zoveel tmeer - tenminste dat is mijn ervaring - trekt de Heilige Geest aan je mond en zegt: Open je mond, gij zult Mijn getuigen zijn. Zoveel te naarder en akeliger, zoveel tmeer ga je zeggen: Hij, Hij alleen. Hij is verwinnaar in de strijd en schenkt Zijn volk de zegen.

Nu, als dat hier nu aangevangen wordt, bij de eerste regel, of hoe ver dat hij komt doet niet ter zake, maar zij zullen in alle eeuwigheid God prijzen en verheerlijken en dankzeggen.

En als je er iets van mag proeven en smaken, dan wilde je zulke lange armen hebben, dat je al die ellendigen, die waarlijk op het terrein van de vrije genade leven - bedenk dat erbij - want in het werkhuis is er geen plaats voor, daar worden hele andere liederen gezongen, Egyptische liederen worden daar gezongen, dus ik bedoel, daar moet je maar niet over praten, dan moet je maar hopen dat de Heere ze er nog eens een keer uitbrengt en dat ze nog eens een keer in vrijheid worden gezet, want er is geen plaats voor. Maar ik bedoel nu voor degenen uit Izak, die er ook iets van mogen verstaan, in hun leven, van dat onbegrijpelijke dat ze zeggen: Nu ja, het draait hoe het draait, naar, akelig, misselijk, o, ik kan het zo niet zeggen: U zij de lof.

Ben je dan een Godlover?

O, nee man, schei uit. Nee, dat ben ik niet. Praat maar niet met mij. Maar, ik kén een Godlover en ik ben van Hem gekend. En dat is me vaak zo'n wonder dat ik Hem ga prijzen en verheerlijken en dat ik zeg: Dierbare Koning, dat U naar zo'n vagebond om hebt willen kijken, dat U hem iedere dag nog verdraagt, terwijl hij schuld met schuld vermeerdert. Dat U dat allemaal doet uit loutere genade om Zijntwil.

Nu, en hij reisde zijn weg met blijdschap. Men hoort der vromen tent weergalmen van hulp en heil ons aangebracht.

Dan spreekt de apostel van psalmen en geestelijke liederen, de Heere zingende en psalmende in het hart. En de steeds voortdurende en weerkerende wijs is wat Da Costa zong: Lof zij de Vader in het Woord; lof zij de Zoon aan het kruis doorboord; lof zij de Geest uit Beiden; van Zijn gemeenschap, Zijn genâ, Zijn liefde en trouw, Hallelujah, zal ons geen schepsel scheiden.

AMEN